

กระทรวงอุดมศึกษา

ความเป็นมา

การอุดมศึกษาเริ่มต้นเพื่อรองรับการพัฒนาเข้าสู่ยุคสยามใหม่ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ที่ทรงพระราชปรารภให้ให้มีมหาวิทยาลัยขึ้นสำหรับเป็นสถาบันอุดมศึกษาของชาวสยามแต่มีเหตุขัดข้องบางประการ จึงยังไม่ประสบความสำเร็จ เมื่อถึง พ.ศ.2453 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 โปรดเกล้าฯรวมโรงเรียนต่างๆ เข้ากับโรงเรียนข้าราชการพลเรือน และวันที่ 3 มกราคม 2458 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชดำเนินมาทรงวางศิลาฤกษ์ตึกบัญชาการในโอกาสนี้มีพระราชดำรัสตอนหนึ่งว่า

“วันนี้เรายินดีที่ได้รับอนุญาตให้มาวางศิลาฤกษ์สำหรับมหาวิทยาลัยวันนี้ เพราะเป็นกิจอันหนึ่งซึ่งเราปรารถนาอยู่นานแล้ว ที่จะยังการให้เป็นผลสำเร็จตามพระราชประสงค์ของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงพระราชปรารภมานานแล้วในเรื่องที่ให้ให้มีมหาวิทยาลัยขึ้นสำหรับเป็นสถาบันอุดมศึกษาของชาวสยาม แต่ในรัชสมัยของพระองค์ท่านยังมีเหตุขัดข้องซึ่งการนี้จะดำเนินไปไม่ได้ตลอดไปร่ำ ตัวเราซึ่งเป็นรักษาชาติจึงรู้สึกเป็นหน้าที่อันหนึ่งที่จะต้องทำการนั้นให้สำเร็จตามพระราชประสงค์...”

ถึงวันที่ 26 มีนาคม 2549 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯประดิษฐานโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นับเป็นปฐมบทของการอุดมศึกษาไทย จากนั้นได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยของรัฐอีกหลายแห่ง รวมทั้งมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค และตั้งแต่ พ.ศ.2512 มีการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาเอกชน การอุดมศึกษาไทย จึงขยายตัวอย่างต่อเนื่องมาถึงปัจจุบัน

ระยะแรกของการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษานั้นอยู่ภายใต้การกำกับดูแลหรือสังกัดของหลายกระทรวง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ สังกัดกระทรวงสาธารณสุขและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งยากแก่การบริหารสถาบันในภาพรวม ต่อมา พ.ศ.2502 จึงได้ตราพระราชบัญญัติโอนมหาวิทยาลัยต่างๆ มาสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อความเป็นเอกภาพและความสะดวกของระบบบริหาร

ต่อมา พ.ศ.2514 สภาการศึกษาแห่งชาติร่วมกับที่ประชุมอธิการบดีมหาวิทยาลัยได้เสนอต่อจอมพลถนอม กิตติขจร หัวหน้าคณะปฏิวัติในขณะนั้น ให้แยกมหาวิทยาลัยจากกระทรวงต่างๆ มาอยู่ในกำกับของรัฐบาล

ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้มีเสรีภาพทางวิชาการและมีความคล่องตัวในการบริหารกิจการ ดังนั้น จึงมีประกาศคณะปฏิวัติ เมื่อวันที่ 29 กันยายน 2515 ให้สถาปนา “ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ” พ.ศ.2512 มีการตราพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนหลายแห่ง ซึ่งอยู่ในกำกับดูแลเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยของรัฐ ทำให้ต้องเปลี่ยนชื่อหน่วยงานใหม่เป็น “ทบวงมหาวิทยาลัย” ตัดคำว่า ของรัฐ ออกจากหลังประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้มีการปรับปรุงให้หน่วยงานทางการศึกษาทุกระดับอยู่ในสังกัดกระทรวงการศึกษาธิการ และมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงการศึกษาธิการ พ.ศ.2546 เป็นผลให้ “ทบวงมหาวิทยาลัย” เปลี่ยนเป็น “สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา” สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และกำลังมีแนวโน้มแยกการบริหารเป็น “กระทรวงการอุดมศึกษา” ในปัจจุบัน

เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2558 กรรมการการศึกษา และการกีฬา สภานิติบัญญัติแห่งชาติ มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงการอุดมศึกษา โดยเสนอหลักการสำคัญดังนี้

1.หลักความเป็นอิสระ ซึ่งสอดคล้องกับการมีเสรีภาพทางวิชาการ อันเป็นหลักการสำคัญของการอุดมศึกษา โดยกระทรวงการอุดมศึกษา ควรเปลี่ยนนโยบายจากการกำกับควบคุมเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนสถาบันอุดมศึกษา ทั้งของรัฐและเอกชน

2.มาตรฐานธรรมาภิบาล คือ มาตรฐานปฏิบัติงาน และการบริหารจัดการที่ดีของกระทรวงการอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดความชัดเจน ความโปร่งใส และความเป็นธรรมของบุคลากรและผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา

3.มาตรฐานคุณภาพการศึกษา ควรกำหนดมาตรฐานการศึกษาให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เน้นการวิจัยและการใช้ประโยชน์จากการวิจัยซึ่งสอดคล้องกับการผลิตบัณฑิตเพื่อเข้าสู่ตลาดแรงงานอย่างเหมาะสม มีข้อพิจารณาว่าควรกำหนดให้มีใบประกอบวิชาชีพอาจารย์ เช่นเดียวกับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู หรือมีองค์กรวิชาชีพและสภาวิชาชีพอาจารย์หรือไม่

นอกจากนี้ มาตรฐานคุณภาพการศึกษาที่มีสองหน่วยงานกำกับประเมิน ได้แก่ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ที่เน้นการตรวจเอกสารนั้น เป็นอุปสรรคในการใช้เวลาสำหรับการเรียนการสอนและการทำวิจัยหรือไม่เพียงใด

4.ความสอดคล้องกับแผนระดับชาติ ได้แก่ แผนกลยุทธ์ศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ.2560-2579) แผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี และยุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลงสู่ประเทศไทย 4.0 ที่เน้นการใช้นวัตกรรมและ

เทคโนโลยีเข้ามาช่วยพัฒนา ซึ่งกระทรวงการอุดมศึกษาจะต้องกำหนดนโยบาย และมาตรการรองรับแผนระดับชาติ และการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก

5.มาตรการกระจายอำนาจทางการศึกษา ให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพิ่มศักยภาพของวิทยาลัยชุมชนให้เกิดประโยชน์แก่การศึกษาของประชาชนในท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น

6.การเงินและงบประมาณ ในระยะแรกของการจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษาไม่ควรสร้างภาระทางการเงินให้กับรัฐบาลเกินสมควร โดยโอนย้ายบุคลากรและใช้งบประมาณเท่าที่จำเป็นในสถานการณ์เศรษฐกิจปัจจุบัน ซึ่งจะทำให้การจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษาเป็นไปได้

นโยบาย

"กระทรวงอุดมศึกษา นวัตกรรม วิจัย และวิทยาศาสตร์" (Ministry of Higher Education, Innovation, Research and Science) ซึ่งเป็นไปตามหลักสากลที่ประเทศส่วนใหญ่เช่น ประเทศในแถบยุโรป จะขึ้นต้นชื่อกระทรวงว่า "Ministry of Higher Education"

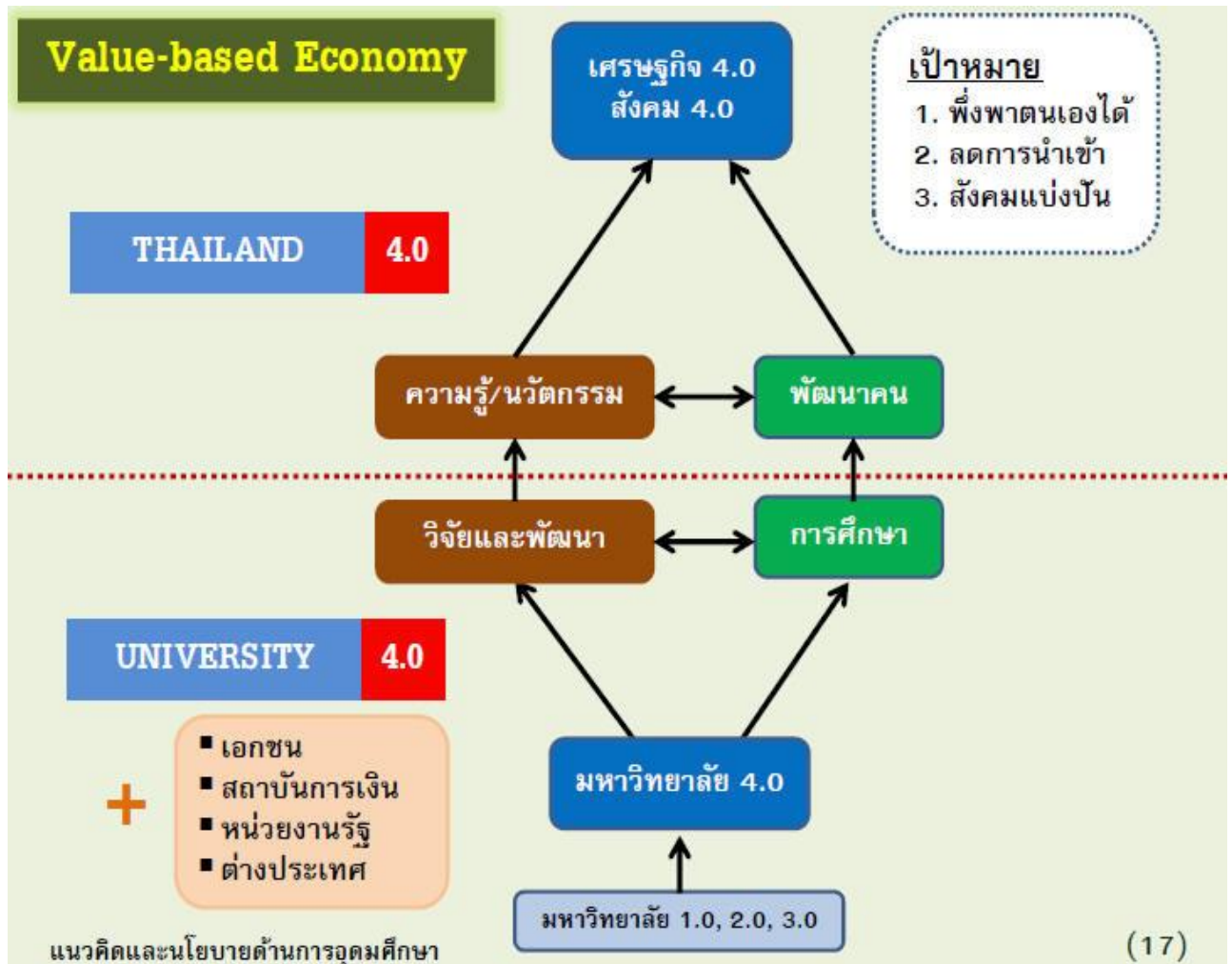
พันธกิจหลักของกระทรวงการอุดมศึกษา คือ "ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ และการทำวิจัย มุ่งสู่การเป็นหุ้นส่วน (Partnership)

แนวคิดการจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษา

- 1.เน้นรองรับความหลากหลายของอุดมศึกษา
- 2.มหาวิทยาลัยเป็นผู้กำหนดกลไกการบริหารคุณภาพของสถานศึกษาด้วยตนเอง
- 3.สภาวิชาชีพไม่ควรก้าวท้าวการจัดการ การบริหารในสถาบันอุดมศึกษา

สำหรับแนวทางการจัดตั้ง กระทรวงการอุดมศึกษานั้น ได้ออกแบบให้เป็นกระทรวงที่มีขนาดเล็ก แต่มีความสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ผลิตกำลังคน 4.0 ที่มีคุณภาพสูง และสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่มีนวัตกรรม โดยมีภารกิจสนับสนุนส่งเสริมงานของสถาบันอุดมศึกษา ไม่เน้นการควบคุม แต่จะช่วยเหลือเมื่อเกิดปัญหา สถาบันอุดมศึกษาจึงมีอิสระในการบริหารจัดการเช่นเดิม อีกทั้งส่งเสริมงานวิจัยที่ตอบโจทย์ภาคอุตสาหกรรม เน้นการสร้างสินค้าเชิงพาณิชย์ ที่จะช่วยพัฒนาท้องถิ่นในพื้นที่และขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ พร้อม ๆ กับการประสานการจัดสรรงบประมาณให้สถาบันอุดมศึกษาในสังกัด ที่จัดหลักสูตรตอบโจทย์ยุทธศาสตร์ชาติ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความสามารถในการแข่งขัน ด้านการพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพคน และการสร้างความเท่าเทียม ลดความเหลื่อมล้ำ เพื่อวางแผนผลิตและพัฒนาากำลังคนให้ตรงกับความต้องการของประเทศโดยมุ่งหวังให้กระทรวงการอุดมศึกษาเป็นกระทรวงที่เชื่อมโยงยุทธศาสตร์ชาติ และเชื่อมโยงกับกระทรวงอื่น ๆ ภาคเอกชน ภาคอุตสาหกรรม และภาคประชาสังคม ให้สามารถทำงานร่วมกันได้

นโยบาย และเป้าหมายหลักด้านการอุดมศึกษา University 4.0 ที่ส่งผลต่อ Thailand 4.0 ควรเป็นดังนี้

หน้าที่

การจัดตั้งกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ฯ เสนอ ให้มีการจัดทำกฎหมาย 3 ฉบับ 1. “ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ... 2. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงการอุดมศึกษา พ.ศ. ... และ 3. ร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. ...” พร้อมกับโอนบุคลากรและภารกิจต่างๆ ของ สกอ. จากกระทรวงศึกษาฯ ไปอยู่ภายใต้กระทรวงการอุดมศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น 3 ประเด็นหลัก คือ ประเด็นการส่งเสริมและสนับสนุน เน้นให้มากที่สุด รองลงมาคือ ประเด็นการกำกับดูแล และ ประเด็นการควบคุม มีน้อยที่สุด

หน้าที่และบทบาทของคณะกรรมการ

1. ปลัดกระทรวง ทำหน้าที่คล้ายปลัดกระทรวงกลาโหมและเป็นเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) โดยตำแหน่ง

2.จำนวนกรรมการใน กกอ. เดิมมี 30 กว่าท่าน จะลดลงเหลือ 15 ท่านและประธาน กกอ.แต่งตั้งโดย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง โดยการเสนอแนะจากที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) 4 ฝ่าย

หลักการในการบริหารงาน

1. กำหนดให้มีกระทรวงการอุดมศึกษา โดย

1.1 โอนอำนาจหน้าที่กิจการทรัพย์สินบุคลากรของ สกอ. ไปเป็นของ สำนักปลัดกระทรวงการ อุดมศึกษา

1.2 ส่วนราชการของกระทรวงการอุดมศึกษาประกอบด้วย สำนักงานรัฐมนตรีปลัดกระทรวงและ สถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เป็นส่วนราชการ

1.3 กำหนดหน้าที่และอำนาจของ ร.ม.ต กระทรวงการอุดมศึกษา

1.4 กำหนดให้ปลัดกระทรวงต้องมาจากผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นผู้บริหาร สถาบันอุดมศึกษา

2. กำหนดให้มีหลักการสำคัญของการจัดการอุดมศึกษาคือหลักเสรีภาพทางวิชาการ หลักความเป็นอิสระ หลักความเสมอภาค หลักธรรมาภิบาล และหลักการรับผิดชอบต่อสังคม

2.1 กำหนดให้บุคลากรสายวิชาการมีเสรีภาพทางวิชาการในการสอนและการแสดงความคิดเห็น

2.2 สถาบันอุดมศึกษาต้องบริหารงานบริหารบุคคลบริหารทรัพยากรให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล

2.3 สถาบันอุดมศึกษาต้องเปิดเผยข้อมูลเพื่อให้สังคมสามารถตรวจสอบการทำงานได้

3.กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีความอิสระ

3.1 หลักการ

3.2 อิสระจากผู้มีอำนาจกำกับดูแล

3.3 อิสระจากสภาวิชาชีพ

4.กำหนดให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา

4.1 หลักการ

4.2 การกำกับดูแลต้องมีความหลากหลาย

4.3 การกำกับดูแลผ่านสภาสถาบันอุดมศึกษา

5.คณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.)

- 5.1 ปรับเปลี่ยนองค์ประกอบของ กกอ.
 - 5.2 ปรับปรุงหน้าที่และอำนาจของ กกอ. ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเหมาะสม
 - 5.3 ความสัมพันธ์ของรัฐมนตรีกับ กกอ. การใช้อำนาจของรัฐมนตรีต้องได้รับความเห็นชอบหรือต้องหารือ กกอ.
 - 5.4 กำหนดให้ กกอ. จัดการประชุมร่วมกับที่ประชุมอธิการบดี 4 ฝ่าย อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง
 - 5.5 ที่ประชุมอธิการบดีทั้ง 4 ฝ่ายสามารถโต้แย้งการใช้อำนาจของ กกอ. ได้
6. กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษาที่มีความหลากหลาย
- 6.1 ความหลากหลายของสถาบันอุดมศึกษา
 - 6.2 ความหลากหลายของสถาบันอุดมศึกษามีผลต่อการดำเนินการและการกำกับดูแลของรัฐมนตรีและ กกอ.
7. กำหนดหน้าที่และอำนาจของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการศึกษาการวิจัย และการสร้างนวัตกรรม การบริการวิชาการแก่สังคม การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด
- 7.1 กำหนดให้มีวิธีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย
 - 7.2 กำหนดให้รัฐสนับสนุนระบบสารสนเทศทางการศึกษา
 - 7.3 กำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่เพิ่มขึ้นในการ “สร้างนวัตกรรม”
 - 7.4 กำหนดให้มีการจัดตั้ง Holding Company เพื่อนำผลวิจัยและนวัตกรรมใหม่ของสถาบันอุดมศึกษาไปใช้ประโยชน์
8. กำหนดให้รัฐสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เป็นส่วนราชการเปลี่ยนสถานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ
9. กำหนดให้มีการยอมรับสถานภาพของที่ประชุมอธิการบดีทั้ง 4 ฝ่าย
10. กำหนดให้ภาคเอกชนสามารถเข้ามามีส่วนร่วมและสนับสนุนการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา
11. กำหนดให้มีการระดมทรัพยากรเพื่อการอุดมศึกษาทั้งจากภาครัฐและภาคเอกชน จากทั้งในประเทศและต่างประเทศ
12. กำหนดให้มี “กองทุนเพื่อพัฒนาการอุดมศึกษา”

หน่วยงานในกำกับ

- สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ม.กาฬสินธุ์, ม.นครพนม, ม.มหาสารคาม, ม.นครราชสีมา, ม.นครสวรรค์, ม.อุบลราชธานี, ม.รามคำแหง, ม.สุโขทัย, ม.ราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐ (ม.นอกระบบ) 25 แห่ง ม.เทคโนโลยีสุรนารี, ม.วลัยลักษณ์, ม.มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ม.มหามกุฏราชวิทยาลัย, ม.แม่ฟ้าหลวง, ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, ม.มหิดล, ม.เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, ม.บูรพา, ม.ทักษิณ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ม.เชียงใหม่, สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, ม.พะเยา, ม.นวมินทรราชวิทยาลัย, สถาบันดนตรีกัลยาณีวัฒนา, ม.เกษตรศาสตร์, ม.ขอนแก่น, ม.สวนดุสิต, ม.ธรรมศาสตร์, ราชวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์, ม.ศรีนครินทรวิโรฒ, ม.ศิลปากร, ม.สงขลานครินทร์, ม.แม่โจ้
- มหาวิทยาลัยราชภัฏ 38 แห่งทั่วประเทศ
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล(มทร.) 9 แห่ง มทร.ธัญบุรี, มทร.กรุงเทพ, มทร.ตะวันออก, มทร.พระนคร, มทร.รัตนโกสินทร์, มทร.ล้านนา, มทร.ราชภัฏวชิราวุธวิทยาลัย, มทร.สุวรรณภูมิ, มทร.อีสาน
- สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ทั้งมหาวิทยาลัย วิทยาลัย สถาบัน
- วิทยาลัยชุมชน

ผลกระทบ

จุดเด่น ทำให้มหาวิทยาลัยต่างๆ ทั้งกลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏ (มรภ.) มหาวิทยาลัยรัฐ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล (มทร.) มหาวิทยาลัยเอกชน และมหาวิทยาลัยในกำกับรัฐ หรือ มหาวิทยาลัยนอกระบบ ที่ยังทำงานในลักษณะแบ่งแยก กระจัด กระจายกลับมารวมตัวกันทำงานอย่างมีระบบ

ผลกระทบ

1. ทำให้ขาดความเชื่อมโยงในนโยบายการศึกษาของชาติ ด้วยนโยบายการศึกษาของชาติควรจะขับเคลื่อนโดยหน่วยงานหลักระดับกระทรวงเพียงหน่วยงานเดียว เพื่อวางรากฐานและการกำหนดนโยบายการศึกษาให้สอดคล้องต่อการบริหารการศึกษาทั้งระบบ อันจะเป็นการสนองนโยบายของรัฐอย่างมีประสิทธิภาพการแยกโครงสร้างการศึกษาในชั้นอุดมศึกษาขึ้นมาเป็นระดับกระทรวง จะทำให้ขาดการเชื่อมโยงกับการศึกษาในระบบ ประถมศึกษา เตรียมอุดมศึกษา และอาชีวศึกษา (หลักการ และเหตุผล ประกอบร่างพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา)

2. สภาวิชาชีพมีหน้าที่รับผิดชอบต่อการศึกษานองชาติ ทำหน้าที่รับรองหลักสูตรและปริญญาสาขาวิชาชีพทั้ง 11 สาขา ซึ่งส่งผลต่อชีวิตประชาชน โดยให้คำแนะนำคณะต่างๆ ตั้งแต่การจัดการเรียน หลักสูตร การฝึกปฏิบัติให้ได้มาตรฐานสากล แต่เนื่องจาก ร่าง พ.ร.บ.การอุดมศึกษา ห้ามไม่ให้สภาวิชาชีพรับรองหลักสูตรและอนุมัติปริญญา แต่ให้จัดสอบผู้ที่สำเร็จการศึกษา เพื่อขอรับใบประกอบวิชาชีพ ซึ่งสมพันธ์ฯ เห็นว่า หากสภาวิชาชีพไม่ได้เข้าไปดูแลตั้งแต่การจัดการเรียนการสอน จะไม่สามารถกำหนดมาตรฐานได้

ทั้งนี้ปัจจุบันมหาวิทยาลัยไทยมีทั้งรัฐและเอกชน ซึ่งจัดการเรียนการสอนที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ซึ่งมีจำนวนมาก และมีความหลากหลาย จำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรฐานการเรียนการสอนตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อรับประกันเบื้องต้นว่า ผู้จบการศึกษามีมาตรฐาน สมรรถนะ ตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อจะได้สอบขอรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพได้หากให้สภาวิชาชีพจัดสอบเพียงอย่างเดียวหลังจากจบการศึกษาแล้ว หรือดูแลขั้นตอนปลายน้ำ จะส่งผลกระทบต่อ 2 ประการคือ 1. ไม่สามารถทราบได้ว่าผู้เรียนได้มาตรฐานหรือไม่ 2. ส่งผลกระทบต่อผู้เรียนโดยตรง